

РЕШЕНИЕ

№ 2113

гр. София, 21.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 07.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Филипков, като разгледа дело номер **212** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място], представлявано от управителя Ф. К. против Ревизионен акт № [ЕГН]/23.06.2010г. издаден от орган по приходите на ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 1827/29.11.2010г. на директора на Дирекция „ОУИ”.

Жалбоподателят оспорва определените му задължения по ЗДДС и съответните лихви за ревизираните периоди на м. 08.2008г. – м.05.2009г. произтичащи от договор за наем на хладилни системи, сключен с негов търговски партньор ЕТ В. – С. И.. В тази връзка твърди, че срещу договорения наем дружеството е получило отбив от цената на доставяните от наемателя стоки.

По отношение на определените в ревизионния акт лихви за забава, в жалбата посочва, че началният момент на дължимата лихва следва да бъде съобразен с издадения на дружеството АПВ от 23.01.2009г., когато реално е възстановена сумата на данъка. Според жалбоподателя лихвата следва да бъде начислена от датата 23.01.2009г., когато реално е възстановена коригираната сума на данъка.

Ревизионният акт се оспорва и в частта по отношение на начисления ДДС върху доставки на оборудване за жп вагони за данъчни периоди м.07.2009г., м.08.2009г., м.09.2009г. и м.10.2009г. В тази връзка жалбоподателят твърди, че неправилно е приложена нормата на чл. 25, ал.3, т.1 от ЗДДС при определяне момента на настъпване на данъчно събитие, определено като фактическо предаване на стоките, тъй като не са налице условията на чл.6, ал.2, т.2 от ЗДДС, към която норма препраща чл. 25, ал.3, т.1

от същия закон. Предвид съдържанието на договора с получателя по доставката, счита, че данъчното събитие настъпва в момента на прехвърляне на правото на собственост. Иска отмяна на ревизионния акт в обжалваната част. Претендират се деловодни разноски.

Ответникът – директор на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” [населено място] чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство по отношение на А. Ф. Т. Маркетинг” ЕООД [населено място] е образувано със Заповед за възлагане на ревизия № 908371/19.12.2009г. на В. С. М., началник сектор Ревизии в дирекция Контрол на ТД на НАП С., изменена със ЗВР № 1002703/31.03.2010г. издадена от М. Г. Р., началник сектор Ревизии, дирекция Контрол при ТД на НАП [населено място].

В обхвата на ревизията са включени задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчни периоди 01.08.2008г. – 31.10.2009г.

За резултатите от извършените процесуални действия по чл. 110 от ДОПК е съставен ревизионен доклад № 1002703/18.05.2010г. от ревизиращите органи И. Г. И. на длъжност гл. инспектор по приходите и К. А. П. на длъжност ст. инспектор по приходите в ТД на НАП [населено място].

Според мотивите на доклада при ревизията на основание чл. 37, ал.2, 3 чл. 53 и чл. 56, ал.1 от ДОПК е връчено искане на ревизираното лице за представяне на документи и писмени обяснения изх. № 10-53-00316/02.02.2010г. и изх. № 10-53-00316/15.03.2010г.

Въз основа на събраните при ревизията писмени обяснения от ревизираното лице, в доклада е констатирано, че по сметка 204 „машини съоръжения и оборудване” в дружеството са заведени охладителни системи за съхранение и складиране на хранителни продукти на стойност 58 412.00 лева. Представен е и договор за придобиване на така заведените активи – договор за покупко – продажба от 30.08.2006г. и издадени въз основа на този договор фактури, по които жалбоподателят в качеството си получател е ползвал данъчен кредит.

Ревизиращите са констатирани, че към 01.08.2008г. оборудването не е налично в обектите, ползвани от ревизираното лице. В декларация от 29.04.2010г. управителят на А. Ф. Т. Маркетинг ЕООД посочва, че заведените охладителни системи се намират в складовете на ЕТ В. – С. И., на адрес [населено място] [улица]. В тази връзка е представен договор за наем от 18.08.2006г. по силата на който едноличният търговец е наемател на така предоставеното оборудване срещу месечен наем от 1000 лева.

От съдържанието на приложения по преписката договор е видно, че същият е сключен за срок от една година, като плащането на наемните вноски е дължимо до 10 –то число на текущия месец.

При тези фактически данни в ревизионния доклад е прието, че представения договор за наем е формален, съставен за целите на ревизионното производство и предвид липсата на оборудването в патримониума на ревизираното дружество е налице безвъзмездно прехвърляне на право на собственост върху стока към 01.08.2008г., при придобиването

на която е ползван данъчен кредит по смисъла на чл.6, ал.2, т. 3 от ЗДДС, поради което на основание чл. 25, ал.1 във връзка с ал. 2 от ЗДДС възниква данъчно събитие и задължение за начисляване на данъка съгласно чл. 25, ал. 5 от ЗДДС.

С възражението по чл. 117, ал. 5 от ДОПК ревизираното лице е оспорило така определените му задължения, като е посочило, че между [фирма] и ЕТ В. – С. И. не е налице прехвърляне на право на собственост върху движимите вещи, тъй като от една страна охладителните системи и към момента на ревизията се водят в активите на дружеството, а от друга страна – не са налице доказателства, която и да е от страните да е направила волеизявление за отчуждаване на тези вещи, респективно за придобиването им. Така направеното възражение е прието за основателно и в ревизионния акт не е възприето предложението на ревизиращите органи в ревизионния доклад и не е начислен ДДС по безвъзмездно прехвърляне право на собственост върху тези стоки, които по силата на чл. 6, ал.3, т.2 от ЗДДС се приравнява на възмездна доставка, за която се дължи начисляване на данък.

Според мотивите на ревизионния акт правото на собственост върху охладителните системи не е прехвърлено от страна на ревизираното лице, но предвид сключения договор за наем на същото и декларацията на [фирма] от 23.06.2010г., че този договор е актуален и към 31.10.2009г. и към момента на извършване на ревизията, от издателя на акта е прието, че по наемното правоотношение е налице облагаема доставка, за която данъчното събитие възниква в хипотезата на чл. 25, ал. 4 от ЗДДС – към момента, когато плащането на наема е било дължимо и е начислен ДДС в размер на 166.66 лева върху определения в договора месечен наем от 1000 лева за ревизираните периоди м.01.2008г. – 31.10.2009г. Размерът на начисления данък е определен в съответствие с правилото на чл. 67, ал.2 от ЗДДС.

Наред с горното в ревизионния акт в данъчен период м. 11.2008г. е определена лихва върху сумата на възстановен без основание ДДС в размер 666.64 лева представляващ разлика между декларирания за възстановяване данък от 3 357.01 лева, възстановен ефективно с АПВ от 23.01.2009г. и определения с ревизионния акт резултат по ЗДДС за същия период в размер на 2 690.37 лева.

По отношение на внасяното оборудване за жп вагони въз основа на представените документи и писмени обяснения от управителя на ревизираното лице, органите по приходите са констатирани, че през ревизирания период А. Ф. Т. Маркетинг” ЕООД [населено място] е извършвало внос и доставки на прозорци, електропневматични врати, седалки и багажници, предназначени за оборудване на жп вагони. Основни клиенти на дружеството са К. ЕООД и БДЖ Б. ЕООД. Основни доставчици са – Канел отомотив сан ве тик а.с., Т. по доставките на прозорци, багажници, спомагателни материали – лепила за жп вагони; „Ю.", Т. - доставчик на седалки за ЖП вагони; „Д.", Т." -доставчик на алуминиеви врати за ЖП вагони; „У. рейли системс вагон ендюстри", Т. - доставчик на алуминиеви врати. ЕГСТОЯН А." с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] - обработка на митнически документи; [фирма] с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] - международен транспорт и други.

В хода на ревизията е установено, че [фирма] няма складове. Внесените стоки от Т. се освобождават на митницата от служител на ревизираното лице и се транспортират директно до [населено място], където според декларация от управителя на дружеството Ф. К. с приемо-предавателни протоколи и проформа фактури се предават на [фирма]. При анализ на представените документи в доклада е прието, че стоката се предава на друго дружество - [фирма] с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], съгласно

приемо-предавателните протоколи. В същото време проформа фактурите и окончателните фактури се издават на К. ЕООД.

Въз основа на приложените по преписката приемо – предавателни протоколи, подписани от представител на А. Ф. Т. Маркетинг ЕООД и Вагоноремонтен завод – 99 АД [населено място] и въз основа на уговорката за размяна на стока срещу заплащане на цена в т. 5 от допълнително представеното споразумение от 02.04.2009г. между същите страни, ревизиращите органи по приходите са обосновавали извод, че правото на собственост върху внасяните от жалбоподателя стоки – оборудване за жп вагони е прехвърлено, поради което на основание чл. 25, ал. 2 от ЗДДС на датата на фактическото предаване на стоките е възникнало данъчно събитие и данъкът е станал изискуем и за регистрираното лице е възникнало задължение да го начисли, съгласно чл.86, ал.1 и ал.2 от ЗДДС в данъчния период, когато е предадена стоката. Дружеството – жалбоподател е следвало да издаде фактури не по-късно от 5 дни от датата на възникване на данъчното събитие /датите на приемо-предавателните протоколи/, съгласно чл.113, ал.4 от ЗДДС.

В тази връзка в данъчен период м.06.2009г. е установено, че с приемо – предавателни протоколи, подписани от И. Б. за А. Ф. Т. Маркетинг ЕООД и от Д. Пандурска за Вагоноремонтен завод – 99 АД, [населено място] от 18.06.2009г., от 22.06.2009г. – 2бр., от 26.06.2009г., от 27.06.2009г. и от 29.06.2009г. са предадени конкретно определени стоки /прозорци, багажници, седалки и др./. В същия период жалбоподателят е издал фактура № 72/01.06.2009г. документираща авансово плащане за багажници с конкретно посочени партидни номера, съответстващи на партидните номера от приемо – предавателен протокол от 22.06.2009г. С фактура № 73/2009г. е документирано авансово плащане от фирма К. ЕООД за доставка на прозорци с и без клапа/. С фактура № 74/29.06.2009г. с получател фирма К. ЕООД е документирана доставка на прозорци /фиксиран/, лепило и т.н. На К. ЕООД са издадени фактури № 75/29.06.2009г., № 76/29.06.2009г. и № 77/29.06.2009г. за доставки са прозорци, лепила, монтажни материали по проформа фактура № 25.05.2009г.

Въз основа на така установените факти е прието, че ревизираното лице е начислило ДДС в по – голям размер от 41 328.20 лева, при изискуем такъв в размер на 38 293.59 лева. Разликата от 3 034.61 лева е взета предвид при определяне резултата за следващия данъчен период.

За м.07.2009г. е установено наличието на приемо – предавателни протоколи с ВРЗ 99 АД, както и проформа фактури и фактури, издадени на К. ЕООД. Въз основа на тези доказателства е прието, че начисленият по фактурите ДДС е в размер на 38 884.72 лев, при дължим такъв за доставка на стоки по протоколи и на стойност съгласно проформа фактури от 88 846.02 лева /стр. 7 от РД/.

За м.08.2009г. според ревизионния доклад /стр.8/ е налице Протокол от 21.08.2009г. за доставка на врати, електропневматични, комплект, в ВРЗ 99 АД. Тяхната стойност без ДДС е приета за 87 496.80 лева според единичните стойности на стоките, посочени в проформа фактура, издадена на К. ЕООД. За същия период на К. ЕООД са издадени фактури № 96/07.08.2009г. и № 97/24.08.2009г., по които е начислен ДДС в размер на 13 833.33 лева. На основание чл.25, ал.3, т.1 и ал.5, т.1 от ЗДДС е начислен данък в размер от 3 666.03 лева представляващ разликата между начисления от дружеството и определения с ревизионния акт като дължим данък.

За м.09.2009г. фактическите констатации са аналогични – приемо – предавателни протоколи с [фирма], фактури издадени на К. ЕООД – фактури № 102/09.09.2009г. и

№ 103/29.09.2009г. с начислен ДДС в размер на 7 166 лева. Според ревизиращите дължимият данък е в размер на 17 499.36 лева върху стойност от 87 496.80 лева, като разликата от 10 332.69 лева е начислена с ревизионния акт.

Според изложеното в ревизионния доклад стойностите, върху които е определена данъчната основа на дължимия ДДС по доставките на стоки съгласно приемо – предавателните протоколи са определени въз основа на единичните продажни цени за всеки един артикул, посочени в проформа фактурите, издадени на К. ЕООД.

По този начин е формиран общият размер 63 900.24 лева на допълнително начисления ДДС по доставки на стоки, представляващи оборудване за жп вагони за данъчни периоди м. 07.08.09. и 10.2009г.

В хода на съдебното производство жалбоподателят представя разпечатки от справките си декларации по ЗДДС за данъчни периоди м.08.2008г. – м.10.2009г.

За установяване твърдението в жалбата, че хладилните системи се намират в патримониума на дружеството към 01.08.2008г. с молба от 11.04.2011г. се представя препис от договора за закупуване на охладителни системи от 30.06.2008г. и доказателства /фактури/ за плащането по този договор към А. – Х. и С-ие СД, както и препис от годишния си счетоводен отчет за 2008г., 2009г. и 2010г., оборот по сметка 204 „машини, съоръжения и оборудване” за 2006г. и 2007г.

В съдебното производство се представят и преписи от митническите декларации за внос от Т. на оборудването за жп вагони, за който по делото не е спорно че е осъществен и че дружеството коректно го е отразило в счетоводството си.

По реда на чл. 192 от ГПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК от ЕТ В. – С. И. са събрани писмени доказателства – 39 броя фактури, издадени на А. Ф. Т. Маркетинг ЕООД за доставки на пилешко месо и продукти от такова. Доказателствата са събрани с оглед установяване твърденията на жалбоподателя, че наем за охладителните системи не е плащан, тъй като страните като дългогодишни търговски партньори са договорили отстъпки в цените на доставяните от наемателя стоки.

Жалбоподателят представя и препис от договор за рециклиране на пътнически вагони от 02.04.2009г., сключен между БДЖ Б. АД [населено място] и [фирма] [населено място], по силата на който на [фирма] е възложено рециклиране на 20 пътнически вагона съгласно технически условия предоставени от възложителя. Сроковете за изпълнение на този договор са уговорени в периода м.07.2009г. – м.12.2009г.

Според чл. 9 от договора – рециклирането на вагоните преминава през следните етапи – модернизация на талига, монтиране на колооси, окомплектовани с букси, лагери и спиращни дискове, цялостно изграждане на металната конструкция на коша на вагона, преустройство на рамата на вагона и теглично – отбивачните съоръжения /ТОС/, грундиране, шумо и топлоизолация.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна против ревизионен акт, в частта, в която е обжалван по административен ред и не е отменен. При съдебното оспорване е спазен предвидения от закона преклузивен срок. В процесния случай е приложим 14 – дневния срок по чл. 156, ал.1 от ДОПК. В тази връзка съдът съобрази, че А. Ф. трейд Маркетинг ЕООД е подало жалбата до директора на Дирекция ОИУ [населено място] на 13.07.2010г. Броен от този начален момент 45-дневният срок за произнасяне на решаващия орган изтича на 27.08.2010г. Този срок е удължен с 3 месеца със споразумение по чл. 156, ал. 7 от ДОПК – до 27.11.2010г. събота, неприсъствен ден, поради което изтича на 29.11.2010г. Решение № 1827/29.11.2010г. е издадено при

спазване на удължения срок и е връчено на 02.12.2010г., поради което жалбата до съда от 15.12.2010г. е подадена в срок и като такава е процесуално допустима.

Разгледана по съществото на спора същата е неоснователна по следните съображения: Съгласно чл. 160, ал.2 от ДОПК съдебния контрол за законосъобразност на ревизионния акт включва проверка за компетентност на органа – издател, спазване на предвидената от закона форма, процесуалния и материален закон.

Атакуваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 118, ал.1 от ДОПК във връзка с чл. 7, ал.1, т. 4 от Закона за НАП в кръга на определените му правомощия съгласно Заповед за определяне на компетентен орган /ЗОКО/ № К 1002703_1/09.06.2010г. на орган по възлагане на ревизии в кръга на правомощията му по чл. 112, ал.2, т.1 от ДОПК. Материалната компетентност на органа възложил ревизията се установява от представената по делото Заповед № РД-01-6/05.01.2010г. на директора на ТД на НАП [населено място].

За пълнота на изложеното по отношение проверката за валидност на ревизионния акт, следва да се посочи, че издаденото АПВ от 23.01.2009г., за което обстоятелство страните не спорят, не оказва влияние върху правомощията на органа по възлагане на ревизии, тъй като е издадено след промяната на чл. 129, ал. 3 от ДОПК в сила от 19.12.2007г. и касае задълженията по ЗДДС на дружеството – жалбоподател за данъчни периоди от 2008г. и 2009г.

При издаването на акта е спазена предвидената от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл.120 от ДОПК. Следва да се отбележи, че в процесния случай с ревизионния акт част от предложението на ревизиращите органи по приходите не е възприето – това по отношение наличието на безвъзмездна доставка на охладителни системи, като при определяне на задълженията по ЗДДС органът – издал акта се е мотивирал защо не възприема това предложение по начин, който позволява на съда да извърши преценка за спазването на материалния закон.

Ревизионният доклад е връчен на ревизираното лице, което е упражнило правото си на възражения по чл. 117, ал.5 от ДОПК. Не се констатираха нарушения на правилата за провеждане на ревизията, които да са ограничили правото на защита на ревизираното лице.

Основният спор по делото касае материалната законосъобразност на начисления от органите по приходите ДДС върху съществуващо вземане на жалбоподателя по договор за наем с ЕТ В. – С. И. и по доставка на стоки, представляващи оборудване на жп вагони, правото на собственост, върху които е прехвърлено под отлагателно условие и определения начален момент на лихвите за забава.

По отношение начисления ДДС по договор за наем на охладителни системи с [фирма], съдът намира, че ревизионният акт е издаден в

съответствие материалния закон.

Съгласно чл. 25, ал. 4 от ЗДДС при доставка с периодично, поэтапно или непрекъснато изпълнение, с изключение на доставките по [чл. 6, ал. 2](#), всеки период или етап, за който е уговорено плащане, се смята за отделна доставка и данъчното събитие за нея възниква на датата, на която плащането е станало дължимо. В конкретния случай от събраните по делото доказателства се установява, че А. Ф. Т. Маркетинг ЕООД е собственик на охладителни системи, придобити по силата на договор за покупко – продажба от 30.06.2006г. и заведени като активи в счетоводството му по сметка 204 „Машини, съоръжения и оборудване”. С договор от 30.06.2006г. дружеството е отдало под наем оборудването на ЕТ В. – С. И.. В хода на ревизията е установено, че охладителните системи не са намират във фактическата власт на жалбоподателя. С декларация от 29.04.2010г. управителят на А. Ф. Т. Маркетинг ЕООД посочва, че охладителните системи се намират в складовете на ЕТ В. – С. И. на адрес [населено място], [улица], като в тази връзка е представен договор за наем от 30.06.2006г. срещу наемна цена от 1000 лева месечно. От представената по делото декларация на едноличния търговец от 23.06.2010г. е видно, че договорът за наем е актуален и към 31.10.2009г., както и към момента на извършване на ревизията.

При тези фактически данни, следва да се приемат за обосновани и законосъобразни изводите на органите по приходите и ответника, че за ревизирания период е налице наемно правоотношение между жалбоподателя и ЕТ В. с предмет охладителни системи. Действително договорът за наем от 30.06.2006г. е сключен за срок от 1 година т.е. до 30.06.2007г. и съгласно чл. 4.2 от договора действието му за нов срок се продължава с писмено съгласие на страните по него. Но в случая, с оглед дадените писмени обяснения от страните по наемното правоотношение, ползването на охладителните системи е продължило и след изтичане срока на договора, със знанието и без противопоставянето на наемодателя, поради което и на основание чл. 236, ал.1 от ЗЗД следва да се счита продължен за неопределен срок при същите условия. Безспорно договорът за наем е такъв с периодично изпълнение, поради което законосъобразно е прието, че към момента на уговореното плащане – 10-то число на текущия месец, в рамките на ревизирания период възниква данъчно събитие на основание чл. 25, ал. 4 от ЗДДС. Размерът на начисления данък е съобразен на чл. 67, ал. 2 от ЗДДС.

Тезата на жалбоподателя, че не е получавал наемна цена, за която да дължи начисляване на ДДС, тъй като срещу ползването на охладителните системи е получавал търговска отстъпка от ЕТ В. по доставките на пилешки продукти не се подкрепя от наличните по делото доказателства. В представените от третото лице по реда на чл. 192 от ГПК фактури за доставки на стоки не е посочена ползвана търговска

отстъпка от страна на получателя на стоката, за да се приеме, че е налице бартер и че данъчното събитие в този случай възниква на дата, различна от датата, на която плащането по договора за наем е дължимо. С оглед на изложеното жалбата в тази част се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По отношение доставките на оборудване за жп вагони, с ревизионния акт е определен данък на основание чл. 6, ал.2, т.2 във връзка с чл. 25, ал. 3, т.1 от ЗДДС.

Съгласно чл. 6, ал.1 от ЗДДС доставка по смисъла на този закон е прехвърлянето на право на собственост или друго вещно право върху стоката. По силата на чл. 6, ал.2, т.2 от ЗДДС за доставка на стока за целите на този закон се смята и фактическото предоставяне на стока по договор, в който е предвидено прехвърляне на правото на собственост върху нея под отлагателно условие или срок. В този случай съгласно чл. 25, ал.3, т.2 от ЗДДС данъчното събитие настъпва на датата на фактическото предоставяне на стоката.

В процесния случай по силата на споразумение от 02.04.2009г., сключено между Вагоноремонтен завод 99 АД /ВРЗ/ и дружеството – жалбоподател е установено, че доставяните от жалбоподателя стоки ще бъдат вложени при изпълнението на договора за рециклиране на пътнически вагони от 02.04.2009г., по който ВРЗ е страна. Този договор е приложен по делото в хода на съдебното производство и от съдържанието му се установява, че предмет на рециклиране са 20 броя пътнически вагони, собственост на БДЖ Б. АД [населено място]. Съгласно изричната уговорка в т.5 от споразумението след като доставеното оборудване бъде монтирано при ремонта на пътническите вагони, жалбоподателят ще издаде фактура, а ВРЗ се задължава да заплати цената. Видно от събраните при ревизията приемо – предавателни протоколи за периода м.06.2009г. – м.10.2009г. подписани от същите страни стоката е предадена на ВРЗ. В сключеното споразумение е уговорено задължение за насрещна престация за получателя на стоката. При това положение следва да се приеме, че е налице договор за прехвърляне право на собственост върху оборудването за жп вагони, доставяно от жалбоподателя на Вагоноремонтен завод 99 АД /ВРЗ/, под отлагателно условие, данъчното събитие, за което е възникнало на датата на фактическото предаване на стоките с приемо – предавателните протоколи. С оглед на това законосъобразно са изменени деклариранията от жалбоподателя резултати по ЗДДС за данъчни периоди м.07.2009г. – м.10.2009г.

По делото не са налице доказателства, че правото на собственост върху процесните стоки – багажници, седалки и др. за жп вагони е прехвърлено на получателя по издадените фактури – К. ЕООД. Според писмените обяснения на законния представител на жалбоподателя – всички налични документи във връзка с отношенията му с К. ЕООД са

представени при ревизията. С оглед на това липсата на извършена насрещна проверка от страна на ревизиращите органи по приходите на това дружество не може да се определи като съществено нарушение на процесуалните правила.

С оглед на изложеното се налага краен извод, че ревизионния акт и в тази обжалвана част съответства на материалния закон.

По отношение началният момент на определените лихви за забава върху неправомерно възстановена сума на основание чл. 175, ал.2, т.1 от ДОПК, съдът намира възраженията в жалбата за основателни. Съображенията за това са следните:

По делото от мотивите на ревизионния доклад е видно, че за разликата от 592 лева между възстановения с АПВ от 23.01.2009г. данък в размер на 3 357.01 лева и определения при ревизията данък за възстановяване в по-нисък размер от 2 765.01 лева т.е. върху сумата от 592 лева е определена лихва за просрочие от 92.16 лева. С възражението по чл. 117, ал. 5 от ДОПК жалбоподателят е оспорил така определената му лихва като е посочил, че началният момент, от който следва да бъде определена такава е 23.01.2009г., когато разликата е неправомерно възстановена.

При издаването на ревизионния акт е прието, че процедурата по чл. 92, ал.1 от ЗДДС приключва в данъчен период м.11.2008г., а не както в РД през м.12.2008г., като в м.11.2008г. е определена лихва в размер на 110.57 лева върху неправомерно възстановен данък от 2 690.37 лева. В тази част ревизионният акт е необоснован и съдържа протирочиви мотиви – от една страна в т.2.2 на стр. 7 се прима, че лихвата е в размер на 92.16 лева и че е дължима за данъчен период м.12.2008г., а от друга страна при определяне на задълженията на стр. 17 и в таблицата с крайните изчисления /стр. 29, ред 4/ се начислява такава в размер на 110.57 лева за данъчен период м.11.2008г., който е предмет на съдебен контрол за законосъобразност съгласно чл. 156, ал.1 от ДОПК. За м.12.2008г. тези задължения не са включени. При така установените факти, следва да се приеме, че лихвата е незаконосъобразно начислена в данъчен период м.11.2008г. и само на това основание ревизионния акт в тази обжалвана част подлежи на отмяна. Преди всичко определеният с акта резултат за м.11.2008г. е сума за възстановяване, поради което в същия период не са налице изискуеми задължения по ЗДДС, за които жалбоподателят да дължи лихви на основание чл. 171, ал.1 от ДОПК.

От друга страна в случая лихвата е начислена на основание чл. 175, ал.2, т.1 от ДОПК, съгласно която норма лихва се дължи и за неправилно възстановени или прихванати публични вземания, включително всякакви плащания, получени въз основа на искане за възстановяване съгласно данъчното и осигурителното законодателство. Но неправомерното възстановяване на данъка е настъпило през

м.01.2009г., поради което лихвата е следвало да бъде начислена от този начален момент. В това отношение са основателни доводите на жалбоподателя. С оглед на изложеното ревизионния акт в частта на определените лихви на основание чл. 175, ал.2, т.1 от ДОПК в данъчен период следва да бъде отменен. По отношение на дължимите лихва върху неправомерно възстановения данък съдът не разполага с процесуална възможност да извърши корекции в ревизионния акт, тъй като същите са дължими в данъчен период м.10.2009г., който не е предмет на обжалване съгласно чл. 156, ал. 1 от ДОПК.

Предвид всичко изложено следва да се приеме, че оспореният от [фирма] ревизионен акт е незаконосъобразен в частта на определените задължения за лихва в размер на 110.57 лева за данъчен период м.11.2008г., поради което в тази част следва да бъде отменен. В останалата обжалваната част – по отношения начисления ДДС върху задължение по договор за наем и по доставки на стоки, правото на собственост, върху които се прехвърля под отлагателно условие актът е законосъобразен, като издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, без да са допуснати съществени нарушения на правилата за провеждане на ревизия и в съответствие с материалния закон, поради което жалбата на дружеството в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора и направените и от двете страни искания за присъждане на разноски, такива следва да се определят по компенсация, съобразно уважената и отхвърлената част на оспорването. Жалбата се уважава за сумата от 110.57 лева. Жалбоподателят е направил деловодни разноски в размер на 300 лева – за държавна такса за образуване на съдебното производство и за възнаграждение за вещо лице. Общият размер на обжалваните задължения е 72 022.22 лева, поради което му се дължат разноски в размер на 0.63 лева.

Жалбата се отхвърля в останалата част – по отношение на обжалваните задължения – главница и лихви в общ размер на 71 971.65 лева, поради което на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 1887.43 лева, основание чл. 161 от ДОПК във връзка с чл. 7, ал.2, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. След компенсация жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати сумата от 1886.80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] [населено място], представлявано от

управителя Ф. К. Ревизионен акт № [ЕГН]/23.06.2010г. издаден от орган по приходите на ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 1827/29.11.2010г. на директора на Дирекция „ОУИ” в частта на определените задължения за лихви на основание чл. 175, ал.2, т.1 от ДОПК в размер на 150.57 лева за данъчен период м.11.2008г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] [населено място], представлявано от управителя Ф. К. против Ревизионен акт № [ЕГН]/23.06.2010г. издаден от орган по приходите на ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 1827/29.11.2010г. на директора на Дирекция „ОУИ” в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА [фирма] [населено място], представлявано от управителя Ф. К. ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” [населено място], [улица], сумата от 1 886.80 лева /хиляда осемстотин осемдесет и шест лева и осемдесет стотинки/ разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: